Den sorte Dame.

— Roman af —

M. F. Yorkings.

(Fortsat.)

Den „gode" Frue tog saaledes ikke Linda til sig, men Katten Molly bød hun et Hjem, fordi den var saa god til at fange Mus.

Og overalt, hvor Linda kom frem, hørte hun det samme, blot med forskellige Variationer — Rektorfamiljen var bortrejst, og hele Byen paalagde hende som Pligt at tage imod Thomas Myrs „smukke" Tilbud. Hvorfor skulde hun ikke rejse til London, var der jo intet at gjøre for hende. Og Hr. Myr havde i Kroen talt saa forstandig om hendes Stilling, saa det var klart, hun intet bedre kunde gjøre end tage med ham til London.

To Dage senere befandt Linda sig med denne „Beskytter" i Toget til London. To gamle Kofferter var blevne pakkede fulde med Tante Johannes aflagte Klæder, og Lindas Hænder omklamrede krampagtig en Buket Skovblomster, som Smedens Rosie havde givet hende ved Afskeden. Desuden havde hun faaet en Masse Naalepuder og Servietringe „til Erindring". Frøknerne Wilson, som var komne hjem Dagen i Forvejen, havde forøget Erindringens Tal med en Bønnebog med Guldsnit. Saaledes udrustet og med utallige ømme Kys, som Ballast, var Linda May styret fra den sikre Havn, hvor hun havde tilbragt sin Barndom og første Ungdom, ud i Livets stormfulde Hav, givet til Pris for Vind og Vove.

III.

Lindas „Værge", som Thomas Myr benævnede sig selv, bragte hende til et tarveligt Værelse oven over en Porcellænsbutik i Edgware-Gaden og gav sig straks til at søge efter en Plads til hende. Han drev Sagen med saa stor Nidkjærhed, at han allerede Tredjedagen efter Ankomsten til London fik „Myndlingen" anbragt hos en Standsfælle, der havde kjøbt sig en Villa, som han fornemt kaldte „sit Landsæde". Villaen var bygget i en meget pralende Stil med mange Kviste og Taarne, men meget indskrænket i det indre. Herskerinden i dette Landsæde var omtrent det samme, meget pralende i det ydre, men med det indre er det smaat bevendt. Naar hun var ude eller hun havde fremmede, talte hun langsomt og trak paa Ordene, for at lade fornem, men til daglig Brug skreg hun til Gjengjæld op med en Stemme, der skingrede gjennem hele Huset, en Tone, som hun formodentlig havde vænnet sig til i „den blaa Ko's gjæstfri Haller. Fru Hopp havde nemlig været Opvartningsjomfru i disse Haller, indtil hun var bleven forfremmet til Frue i Huset. Fra denne Fortid mente hun ikke at have beholdt andet tilbage end Skjønheden, som havde indbragt hende saa mange kraftige Komplimenter.

„Saa det er altsaa det unge Fruentimmer," bemærkede Fru Hopp, da Linda traadte ind. „Vær saa god — tag Plads, Frøken — Frøken Myr."

„May," tillod Linda sig at berigtige.

„Ah — altsaa May. Hvor gammel er De?"

„Snart nitten Aar gammel."

„Allerede samlet Erfaringer som Lærerinde?"

„Nej," blandede Thomas Myr sig her i Samtalen, „hun er ikke opdragen til at skulle fortjene sit Brød. Hun er udmærket ferm i Syning og skriver og regner som en Bogholder."

„Og — Musik?"

„Ingen Musik foruden Sang! De musikalske Instrumenter gaa af Mode i de højere Kredse, som de nok ved, Fru Hopp."

„Det er sandt," stadfæstede denne og nikkede ivrig. Og Vidnesbyrdene —"

„Jeg er hendes Vidnesbyrd," svarede Værten i „den lystige Fiol" med Værdighed. Deres Hr. Gemal forlanger ikke mere, og dersom enhver ung Dame havde en til at sige god for sig, der var lige saa god som jeg, saa kunde hun være stolt."

„Og — Betingelserne? For det første kan jeg ikke give hende mere end femten Pund aarlig. Der er kun tre ganske unge Børn, som hun har at undervise, og saa er hun i et fint Hus," fluttede Fru Hopp med et stolt Blik omkring paa de smagløse plumpe Prydelser i hendes Dagligstue.

„Femten Pund med Bakk," sagde Lindas Formynder. „Og jeg forsikrer Dem for, De gjør en god Handel, Fru Hopp. — Men jeg maa sandelig gaa, for jeg kjører endnu i Dag tilbage til Liverpool. Frøken May kan blive her med det samme."

Efter at Thomas Myr havde taget Afsked med Fruen i Huset, gav han Linda et Vink om, at hun skulde følge ham ud. Der sagde han til hende:

„Se saa, nu har De gjort en glimrende Begyndelse. Her giver jeg Dem de lovede fem Pund. Vær nu sparsommelig, og naar det gaar Dem godt, og De en Gang bliver rig, glem saa ikke, at det er Thomas Myr, som lagde Grunden til Deres Lykke. Lev vel." Han trykkede hendes Haand, tog sin Paraply og forsvandt.

Linda fandt snart, at hendes Opgave var tangt mere vidtløftig, end hun havde ventet. Hun skulde ikke alene undervise de tre uartige Lømler, men ogsaa vaske dem og klæde dem paa, frisere Fru Hopp, sy hendes Klæder om og skrive hendes Breve.

I Begyndelsen var Fru Hopp overmaade godt tilfreds med sin „Guvernante", der var saa flittig og duelig og saa saa fin ud, naar hun gik ud at spasere med Børnene. Det varede ikke længe, før hun blev fortrolig og meddelsom over for Linda og fortalte hende om alle sine Erobringer i forgjums Dage. Men efter to Maaneder forløb forvandlede den venlige Herskerinde sig pludselig til en hadefuld Tyran, hvem den unge Pige ikke kunde gjøre noget til Pas, og som klandte paa hende, saa lang Dagen var.

Linda kunde ikke paa nogen Maade forklare sig denne hurtige Forvandling, der gjorde hendes Stilling aldeles utaalelig.

Aarsagen var imidlertid en Samtale, som Hr. Hopp en Dag havde ført med en rødnæset vinrejsende, hvem han havde bedt til Middag hos sig. Begge Herrerne havde beundret Guvernantens Figur, Haar, Øjne, med et Ord hendes Skjønhed. Fru Hopp havde rynket paa Næsen og kaldt Linda en Dukke, der var saa tynd som en Lygtepæl (hun var nemlig selv meget velnæret). Men de aldeles forblændede Mænd var desuagtet blevne ved deres, at Frøken May var en Skjønhed.

Imens sad stakkels Linda oppe paa sit Værelse og anede ikke hvad Beundringen nede i Stuen skulde koste hende. Efter den Dag blev hun af Fruen i Huset behandlet som en Galejslave. Dog selv Ormen krummer sig, naar man træder paa den.

Linda spurgte endelig sig selv, hvorfor hun skulde taale denne usle Tilværelse længere. Hun havde fem Pund i Lommen, Fru Hopp skyldte hende tre, dermed kunde hun atter leje Værelset over Porcellænsbutiken og søge Lykken gjennem Bekjendtgjørelserne i Bladene. Hun kunde godt antage en Plads som Opdragerinde for smaa Børn eller som Kammerjomfru, ja, naar det kneb, kunde hun ogsaa hjælpe i Kjøkkenet.

Ved det næste Vredesudbrud af Fru Hopp, som skjældte hende ud for en styg, rødhaaret Tosset, der ikke var det Brød værd, som hun spiste, tog Linda Mod til sig og svarede:

„I saa Fald, Fru Hopp, maa De hellere tage en, der er Brødet værd, og jeg vil forlade deres Hus om en Maaned."

Linda saa sig imidlertid nødsaget til at forlade Pladsen længe forinden, thi Fruen var bleven saa oprørt over Opsigelsen, at hun formelig blev grusom og brutal mod hende. Linda kunde ikke dy sig for at sige hende et Par ubehagelige Sandheder, og en Time senere havde Linda forladt Huset, dog uden at faa en Skilling udbetalt af sin Løn og, hvad der var værre, uden noget Skudsmaal.

Hun boede nu atter i en lille Stue, og paa hendes Værtindes Raad henvendte hun sig skriftlig til Hr. Hopp om Løn og Vidnesbyrd. Pengene fik hun, men Beviset fik Manden ikke Lov til at udstede for sin bedre Halvdel.

I et Par Ugers Tid levede Linda med den største Sparsommelighed og tilbragte hele Dagen med at søge om en Plads efter Bladene. Men alle Vegne mødte det Spørgsmaal hende: Hvor har De sidst været? Hvilke Kundskaber er De i Besiddelse af? Hvem anbefaler Dem, og hvilke Vidnesbyrd har De at fremlægge?

Hun skrev til Thomas Myr, som lige havde folgt Søsterens Hus meget fordelagtig, men denne tænkte ved sig selv: Dersom jeg giver denne Pige noget, vil hun hænge sig om min Hals som en Møllesten. Og som Følge deraf skrev han til hende, at han havde forskaffet hende en fortrinlig Stilling og gjort alt muligt for hende, hvorfor han vaskede sine Hænder.

Efter en haard Kamp med sin Stolthed skrev Linda omsider til Fru Tatt, der sendte hende fem Shilling og raadede hende til at søge nogen grov Linnedsyning, som altid var at faa.

Nu samlede hun alt sit Mod og skrev til Frøknerne Wilson, men Brevet kom tilbage med den Paaskrift, at Rektorfamiljen var bortrejst. Alle Vegne, hvor hun bankede paa, fandt hun lukkede Døre, og hun havde allerede bragt en Del af Tante Johannes Klæder paa Laanekontoret; desuden var hun Lejen skyldig for to Uger, og Høkeren paa Hjørnet skyldte hun tre Shilling.

* * *

Saadan stod Sagerne, da hun hin Juleaften sad bøjet over den døende Kulild og spurgte sig selv atter og atter, hvad der skulde blive af hende. Som hun sad allerbedst og grublede, blev hun overvældet af en velgjørende Slummer. Hun drømte. Et smukt Kvindeaasyn syntes at svæve over hende og at se paa hende med ømme Blik, medens en blid Stemme lød i hendes Øren: „Der kommer snart bedre Tider!"

Linda drømte vel endnu mere, men da hun vaagnede, mindedes hun kun det smukke Kvindeansigt og den glædelige Forjættelse. Trindt omkring hende var der mørkt, og hendes Legeme var stivnet af Kulde. Hun klædte af sig og krøb i Seng i Mørke.

Julemorgen blev hun vækket af Værtinden, som kom ind i hendes Stue:

„Klokken er straks ni, og derfor kommer jeg med en Kop varm Kaffe og ønsker Dem en glædelig Jul!"

En glædelig Jul! Det klang som Haan, dog modtog Linda med Tak den varme Morgendrik. Maaske var dette Begyndelsen til de bedre Tider!

Dette syntes virkelig at skulle være Tilfældet, thi da Linda gjennemrodene Frøken Myrs Efterladenskaber, for at finde noget, som hun kunde pantsætte, stødte hun paa et gammelt Syskrin. Hun aabnede det mekanisk, og et Par Mønter faldt klirrende paa Gulvet tillige med en Seddel. Linda troede ikke sine egne Øjne; Sedlen viste sig at være en Tipundsnote, Mønterne tre glimtende Guldsovereigns og en beskeden halv Krone.

Hviken vidunderlig Forandring havde ikke dette gamle Syskrin forvoldt! Et ungdommeligt Sind løftes hurtig fra en Haabløshed fuld af Fortvivlelse til frisk Livsglæde.

Jublende løb Linda straks ned til Værtinden for at fortælle hende om Fundet og samtidig betale hende den resterende Leje. Samtidig kunde hun ikke nægte sig selv at bestille et kraftigt Maaltid Mad. Men den vakre Madam Smiles svarede:

„Nej, min kjære, jeg vil intet Maaltid besørge til Dem, De maa spise med os. Vi spise i Dag den ægte gammelengelske Julemad: en kalkunsk Hane, Budding, Oranger og en Flaske Sherry dertil. Min Fætter spiser ogsaa med i Aften, han er Commis i en Papirforretning, der ogsaa er et Slags Fæstekontor; jeg vil lægge ham paa Hjærte, at han skaffer Dem en god Plads. De behøver kun at betale en halv Krone derfor."

„Mange Tak, Madam Smiles, men det er frugtesløst, da jeg ingen Vidnesbyrd har."

„I Deres Sted vilde jeg sagsøge Hr. Hopp, fordi han ingen vil give Dem, men naar det kommer til Stykket, skal jeg nok tale Deres Sag. Forresten er Deres Udseende Deres bedste Talsmand, tro De mig. Vi ville fire Deres sorte Kjole lidt op, og naar De faar Dem en smuk Hat, nye Støvler og Handsker, saa vil De se saa godt ud, at De snart skal faa Dem en Plads."

„Gid jeg kunde! Men blot ikke mere som Lærerinde, Madam Smiles."

„Nej, som Selskabsdame hos en gammel Dame."

Da Linda atter steg op ad Trapperne, bares det hende for, som havde de bedre Tider, som Drømmen havde spaaet hende, allerede begyndt.

Da klang Klokkerne fra det nærmeste Kirketaarn, og den unge Pige skyndte sig at hylle sig ind i den luvslidte Kaabe og gaa hen i Kirken og overvære Gudstjenesten.

Linda fulgte Madam Smiles' Raad sirede sin medtagne Kjole op ved Strygning og med lidt Kniplingsbesætning, inden hun lidt undselig begav sig til Bords hos Værtinden.

„Fætter John", en rødkindet Yngling i en stortærnet Dragt, var ganske forfjamsket over Lindas Skjønhed. Han havde endnu aldrig siddet til Bords med en saadan Dame. Han gik i sin Kreds for at være et vittigt Hoved og en stor Don Juan, men Linda forstod lige saa lidt hans Komplimenter som hans Vittigheder, og det imponerede ham i høj Grad.

John fyldtes med ærbødig Beundring for den unge Pige og lovede at søge de bedste Pladser ud til hende, naar hun blot vilde komme hver Dag hen i Butiken og spørge.

„Ingen Daarskaber, gudsforgaaede Hjærteknuser, hun staar under min Beskyttelse!" advarede Madam Smiles og puffede den uimodstaaelige Fætter i Siden.

Denne var dog klogere, end han saa ud til, og svarede:

„Det er mig en Ære at kunne tjene hende. Du tror da vel ikke, at jeg skulde tillade mig en Spøg over for hende? Det forekommer mig, som om hun hørte til den Slags Folk, som kjøre i sin egen Vogn og kjøbe vor allerfineste Papir."

Linda havde dog Ret; trods den nye Hat og de nye Handsker og trods Fætter Johns højst værdifulde Protektion strandede alle Underhandlinger paa Manglen af Vidnesbyrd.

Just som hun en Dag fuldstændig modløs forlod Butiken, stormede en gammel, korpulent Dame saa aandeløs ind ad Døren, at hun nær havde rendt Linda over Ende, og idet hun holdt sig fast ved hendes Arm, stønnede hun:

„En Stol! Vand! En Vifte! — En Ko er kommen ud, er bleven vild!"

Linda førte Damen hen til en Lænestol, løste hendes Hattebaand, tog Muffen og Paraplyen op fra Gulvet og viftede hende, saa hun lidt efter lidt kom til sig selv og fortalte, at hun havde ladet Vognen holde paa Hjørnet af Gaden og var stegen ud for at se paa Butikerne, da pludselig en Tyr eller en Ko eller et andet skrækkeligt Uhyre med lange Horn var kommet løbende og havde forfulgt hende, saa at hun maatte flygte over Hals og Hoved.

Damen fluttede sin forvirrede Meddelelse, idet hun sagde til Linda:

„Jeg er Dem meget taknemmelig, min kjære! Tør jeg maaske bede Dem, binde min Hat og faa mig til at se nogenlunde anstændig ud! Ej, hvor De gjør det behændig! Jeg vilde ønske, jeg kunde have Dem om mig altid."

„Jeg har intet imod at opfylde Deres Ønske — det vil sige, dersom De har Brug for mig," svarede Linda bly og rødmende. „Jeg søger en Plads."

„Som hvad?" spurgte Damen og maalte Linda skarpt over Brillerne.

„Som Oplæserinde og Selskabsdame."

„Har De gode Vidnesbyrd, min kjære?"

„Jeg har slet ingen," svarede Linda og rødmede endnu dybere. „Jeg har kun haft en Plads, som jeg forlod i Ultide, dog efter at jeg havde sagt op."

„Det klinger ikke videre godt! Men Sandheden er altid meget værd, og Deres Ansigt behager mig."

„Dersom De endda blot kunde bekvemme Dem til at forsøge det med mig i otte Dage", bad Linda, selv meget forundret over sin egen Kjækhed, som Fortvivlelsen indgav hende.

„Naa, følg med mig hjem, fortæl mig Deres Historie og vi ville høre, hvad Sir Thomas siger til Sagen," svarede den gamle Dame, der var vant til at handle efter Indskydelser.

Og støttet paa Lindas Arm begav hun sig hen til sin Vogn.

IV.

Linda kjørte med sin Beskytterinde gjennem et meget befærdet, elegant Kvarter af London, hvor hun endnu aldrig havde været.

Vognen holdt foran et smukt Hus i Grosvenor-Gaden, og de to Damer traadte ind i en stor Entre, hvis Vægge var bedækkede med store Spejle, der naaede fra fra Gulv til Loft. Med naiv Forundring saa hun, at den unge, slanke, smukke Pige, der kom hende i Møde fra alle Sider, kun var hende selv.

Den gamle Dame spurgte et Par galonerede Lakajer, om Sir Thomas var hjemme, og paa det benægtende Svar befalede hun:

„Sig Sir Thomas, naar han kommer hjem, at jeg er i Dagligstuen, og at jeg ønsker at tale med ham. — Kom, min kjære!" vendte hun sig derpaa til Linda, der fulgte hende op ad Trappen og gjennem en prægtig Række af Værelser.

I den sidste Stue i Rækken kastede Lady Carlton — Damens Navn — sig i et Sofahjørne. Efter at hun havde skilt sig af med Hat og Kaabe, trak hun Vejret dybt og sagde i en fortrolig Tone:

„Gud ved, hvad Sir Thomas vil sige? Han siger altid, at jeg løber efter Næsen, at jeg begaar en hel Del dumme Streger, og at det saa bliver ham, der maa hjælpe mig ud af Kniben tilsidst. Jeg er sandelig nysgjerrig efter at faa at vide, hvad han siger til dette her."

Lindas Ansigt blev blodrødt, og hun begyndte at angre, at hun var fulgt med den fremmede Dame; men hun maatte jo klamre sig til ethvert Halmstraa, for at komme ud af sin fortvivlede Stilling.

De to Lakajer traadte ind og bragte højtidelig et Sølv-Theservice, som de satte paa et Mosaikbord ved Siden af Sofaen.

Lady Carlton skjænkede to Kopper og rakte Linda venlig den ene.

Mens Fruen drak sin The, spurgte hun:

„Hvad hedder De? Jeg har helt forglemt Deres Navn."

„May — Linda May," svarede Linda, der ikke havde sagt den noget konfuse Dame sit Navn.

„Et smukt Navn. Og De kommer fra —"

„Fra Manister i Grevskabet Cheshire," svarede Linda for anden Gang.

„Og De har ingen Venner der?"

„Siden Frøken Myr døde ikkun nogle Beboere i Landsbyen, som ere fattige og have ondt nok ved at faa Føden til dem selv."

„Men De har uden Tvivl Slægtninge?"

„Maaske — dog kjender jeg ingen."

„Godeste Gud, hvor mærkværdigt, Barn! Men Deres Forældre? Dem maa De dog have kjendt?"

„Nej — jeg ved ikke engang, hvem mine Forældre ere. Frøken Myr adopterede mig, da jeg endnu var et ganske lille Barn. Hun lovede mig at fortælle, hvad hun vidste om min Herkomst og give mig en Pakke Breve, som indeholdt Oplysninger om den, men hun døde inden hun kunde udføre sit Forsæt."

„Det klinger jo helt romantisk, og jeg tror, at det er et rigtigt Eventyr, at jeg mødte Dem i Dag. Dersom jeg behøvede en Selskabsdame eller noget lignende, vilde jeg straks beholde Dem hos mig. Jeg kunde saa fryde mig ved den Fornemmelse, at en levende Roman bevægede sig omkring mig. Endnu en Kop The, mit kjære Barn!"

Linda, der ikke havde nydt noget siden om Morgenen, tog mod den anden Kop og spiste et Par Stykker Hvedebrød til med en Appetit, som synlig gottede hendes Beskytterinde.

Denne underlige Dame vedblev:

„Og nu vil jeg sige Dem, hvem vi ere. Jeg er Sir Thomas Carltons anden Hustru. Vi have ingen Børn, og jeg har i det hele taget ingen nærmere paarørende, medens Sir Thomas har en hel Hærskare af Fættere og Kusiner, der alle til Hobe ere af den Anskuelse, at vi ikke have andet at bestille end udelukkende bekymre os om deres Anliggender. Der gives Folk, som antage, at Vor-Herre har skabt barnløse Ægtefolk blot til deres Bekvemmelig. Blandt denne Hær af Fætter har Sir Thomas en, der hedder Hamilton Holrop, og som min Mand ofrer sig helt for. Han er en Halvbroder — — Ej, der kommer Sir Thomas selv!" afbrød den snaksomme Dame sig selv, da en mager, vel raget, gammel Mand traadte ind i Værelset.

Da Sir Thomas blev Linda vaer, bukkede han let for hende, medens han derpaa tilkastede sin Hustru et spørgende Blik.

Hun forklarede hurtig:

„Da jeg var ude i Dag, mødte jeg denne unge Dame, Sir Thomas. Jeg flygtede for en gal Tyr, eller hvad det var, ind i Corowys Papirhandel og traf hende der. Ak, nu har jeg ganske glemt at kjøbe det nye Brevpapir, for hvilket jeg gik ud! Hvor tosset!"

„Ja!" istemmede hendes Ægteherre med en betegnende Barskhed.

„Og da Frøken May her søger en Plads, tænkte jeg, at hun maaske kunde bruges. For Resten har hun hverken Erfaring eller Vidnesbyrd."

„Ah!" svarede Thomas kort og dog indholdsrigt, thi det klang som: „Hvilken ny Daarskab!" Han tog Linda skarpt i Øjesyn.

„Men hun har fortalt mig hele sin Historie," vedblev hans Hustru ufortrødent, „og hun lader til at være meget respektabel."

„De ligner en ung Dame, som jeg har kjendt en Gang. Hvor kommer De fra?"

Linda gjentog sin Historie.

Sir Thomas, som ikke havde vendt Blikket fra hende, bemærkede, da hun havde endt sin Fortælling:

„Det ligner min Hustru fuldstændig at bringe en Dame med hjem uden at sige hende nærmere Besked. Hun har vel ikke en Gang sagt Dem, hvad Plads det er?"

„Nej — endnu ikke," stammede Linda. „Jeg tænker vel som Selskabsdame."

„Ja — som Selskabsdame hos en Herre. Ak, De behøver ikke straks at blive saa bange, det er en gammel Herre — en rig, underlig, blind og gammel Herre. Han mangler en oplæser, der raader over en blid, melodisk, nerveberoligende Stemme, — altsaa en Oplæserinde. Jeg tror ikke, at han bryder sig stort om Vidnesbyrd; nej, en behagelig Stemme og en blid udholdenhed, det er, hvad der kræves."

„Jeg tror, og er i Besiddelse af Udholdenhed, og jeg er vant til at læse op," svarede Linda undselig.

„Og jeg føler mig forpligtet til at meddele Dem, at Hr. Hamilton Holrop er meget lunefuld. En Mand kan ikke holde det ud hos ham, og derfor vil han have en Kvinde; Kvinder er meget taalmodigere og lade sig mere byde. Lønnen er god."

„Jeg lægger mindre Vægt derpaa end paa et anstændigt, behageligt Hjem," bemærkede Linda ivrig.

„O, De vil komme til at bo i et fornemt Hus," blandede Lady Carlton sig i Talen, „men om man kan kalde det et behageligt Hjem. Sandt at sige, der er ingen, der kan holde det ud hos ham, han er rædsom! Man siger, det er som at blive pisket med Skorpioner."

(Fortsættes.)